

„Faceți cărări drepte”

Verset călăuzitor: Evrei 12.13

Evrei 12.13: Faceți cărări drepte pentru picioarele voastre, încât ceea ce este șchiop să nu se abată, ci mai degrabă să fie vindecat.

În versetele anterioare ale pasajului nostru, apostolul a vorbit despre căile de educare ale lui Dumnezeu. Acum, el îi încurajează pe evrei să-și ridice din nou mâinile obosite. Chiar dacă nu înțelegeau voia lui Dumnezeu în persecuțiile care se abăteau asupra lor, așa cum nici copiii nu pot înțelege căile de educare ale părinților, totuși trebuiau să știe un lucru: că tot ce le-a venit prin voia Dumnezeului și Tatălui lor trebuia să le fie de folos și de bine. Necazurile prin care au trecut ar trebui, potrivit iubirii și înțelepciunii lui Dumnezeu, să le servească pentru a avea parte de sfințenia Lui. „De aceea”, spune apostolul, „ridicați mâinile obosite și genunchii slăbiți.”

Lumea poate să se descurajeze în suferințe și necazuri, dar copiii lui Dumnezeu nu ar trebui să o facă. Și totuși, cât de ușor ne descurajăm când Dumnezeu Își folosește nuiua și ne educă cu severitate! Dar avem oare cu adevărat un motiv pentru aceasta? Nu știm oare că drumul nostru spre glorie trece prin multe necazuri? Ne confruntăm cu ceva necunoscut? Am uitat oare că și în vremuri de necaz mâinile atotputernice ale Celui care ne iubește sunt deasupra noastră? Nu, nu avem niciun motiv să ne lăsăm mâinile să atârne și genunchii să ne slăbească. Oricare ar fi calea, să ne încredem în Domnul cu credință chiar și în zilele întunecate! Psalmistul spune: „Cel care învață națiunile nu va pedepsi, El, care-i învață *cunoștința* pe oameni? Ferice de omul pe care-l disciplinezi Tu, Doamne, și-l înveți din legea Ta” (Psalmul 94.10,12). Da, fericit este omul căruia, odată cu pedepsele, îi sunt dăruite și învățăturile Domnului!

Apoi, apostolul continuă: „Faceți cărări drepte pentru picioarele voastre, încât ceea ce este șchiop să nu se abată, ci mai degrabă să fie vindecat.” Calea poate fi aspră și spinoasă, dar trebuie să fie *dreaptă*. Nici o abatere, nici la dreapta, nici la stânga, nu trebuie să se găsească la noi. Căile Domnului sunt drepte, și când El ne călăuzește, atunci ne călăuzește „pe cărările dreptății” (Proverbele 4.11). Când filistenii au pus chivotul DOMNULUI, pe care îl răpiseră, pe un car nou și au înjugat în fața carului două vaci care alăptau, ale căror vițeii îi închisese acasă, vacile au mers „*drept*” pe drumul spre Bet-Șemeș, au mers pe *o singură cărare* și nu s-au abătut nici la dreapta, nici la stânga (1 Samuel 6.10-12). Acesta este modul în care Dumnezeu ne călăuzește. El ne călăuzește drept, astfel încât nici chiar cei simpli să nu se rătăcescă (Isaia 35.8). Dacă ne lăsăm călăuziți de El, înaintea noastră se află căi bătătorite și drepte. David s-a rugat odată: „DOAMNE, condu-mă în dreptatea Ta ..., netezește (sau îndreaptă) calea Ta înaintea mea” (Psalmul 5.8).

Cât de important este să ne croim o cărare dreaptă pentru picioarele noastre, ca să nu rătăcim! Vrajmașul caută mereu să „strâmbe căile drepte ale Domnului”, și dacă nu suntem vigilenți, putem fi siguri că el veghează și găsește ocazii și instrumente prin care să ne abată de la calea dreaptă a Domnului. De aceea, Petru îi avertizează pe credincioși împotriva celor „care au părăsit calea dreaptă și s-au rătăcit, urmând calea lui Balaam al lui Bosor, care a iubit răsplata nedreptății” (2 Petru 2.15). Suntem noi feriți de pericolul de a ne abate și de a ne rătăci în lucruri și învățături greșite? Nu mai suntem noi expuși la artele de răstălmăcire ale vrajmașului? A încetat oare el să răstălmăcească „căile drepte ale Domnului” și „Cuvântul drept al DOMNULUI”? (Faptele apostolilor 13.10; Psalmul 33.4). Nu ne atrag oare căile neascultării și ale lui Balaam? Nu ne ispitește oare aurul lui Balac, prietenia, prestigiul, poftele lumii? Nici noi nu suntem imuni la ispitele de

neascultare, de înșelăciune, de poftele acestei lumi. Dumnezeu cunoaște pericolele care ne amenință și ne îndeamnă: „Faceți cărări drepte pentru picioarele voastre.” „Ochii tăi să privească drept și pleoapele tale să caute drept înaintea ta. Cumpănește cărarea picioarelor tale și toate căile tale să fie bine rânduite. Nu te abate nici la dreapta, nici la stânga; depărtează-ți piciorul de la rău!” (Proverbele 4.25-27). Da, El ne spune că inima Lui se bucură „când buzele tale vor vorbi lucruri drepte” (Proverbele 23.16).

Și nu doar pentru picioarele noastre trebuie să facem cale dreaptă; există și *șchiopi* printre poporul lui Dumnezeu, iar Dumnezeu se gândește aici la șchiopi. El spune: „Faceți cărări drepte pentru picioarele voastre, încât ceea ce este șchiop să nu se abată, ci mai degrabă să fie vindecat.” Comportamentul nostru deviat poate deveni un motiv pentru cel șchiop să se abată de la cale și să se răătăcească, în timp ce ar putea fi vindecat prin calea dreaptă a picioarelor noastre. Faptul că există șchiopi pe calea credinței este atât de trist, încât ar trebui să ne facă să fim vigilenți cu privire la calea și comportamentul nostru și să ne determine să ne examinăm pe noi înșine și să ne închinăm înaintea Domnului.

Șchiopătarea nu trebuie confundată cu slăbiciunea. Poporul lui Dumnezeu poate fi slab, dar nu este șchiop. *Slăbiciunea, boala* pot fi însă cauze pentru șchiopătare. Unii copii ai lui Dumnezeu au devenit șchiopi din cauza slăbiciunii, pentru că nu s-au hrănit cu laptele curat al Cuvântului. Au rămas în urmă în creșterea lor și s-au atrofiat până la șchiopătare. Alții s-au „îmbolnăvit de certuri și de dispute”, pentru că nu au ținut de „cuvintele sănătoase ale Domnului nostru Isus Hristos, și de învățătura cea potrivit evlaviei” (1 Timotei 6.3,4). Filozofia omului, lucrurile lumii, pofta trupului, pofta ochilor și laudăroșia vieții le-au măcinat viața interioară. Schilodit și paralizat, mersul lor a devenit un mers șchiopătând.

Mefiboșet, fiul lui Ionatan, *a devenit șchiop în urma unei căzături*. A căzut din cauza nebuniei doicii sale. Când vestea morții lui Saul și a lui Ionatan a ajuns la ea, a fugit cu băiatul de cinci ani de David. Cu siguranță, își iubea protejatul și era îngrijorată pentru viața lui. Nu avea încredere în David, care jurase lui Ionatan să arate *bunătate* casei sale și jurase lui Saul să *nu-i nimicească urmașii* (1 Samuel 20.15-17; 24.22,23). Ea nu cunoștea inima lui David; plină de teamă, a fugit în frică și ură. În loc să se încreadă în David, ea a mers pe *calea ei proprie*, iar calea ei greșită a devenit un pericol pentru Mefiboșet; el a căzut și a rămas șchiop pentru toată viața. Ce avertisment pentru fiecare dintre noi, să ne încredem în Domnul și să înțelegem Cuvântul Său cu credință! „Cel care se încrede nu va fugi de frică” (Isaia 28.16 – vezi adnotarea). „Cel grăbit în umblare face pași greșiți” (Proverbe 19.2).

Găsim însă și ologi care sunt ologi *din naștere*. Faptele apostolilor 3.2 și 14.8 ne relatează despre astfel de oameni. S-ar putea spune că această stare de olog din naștere este fără speranță, dar ea a fost vindecată prin puterea Numelui lui Isus. Așa cum este în trup, așa este și în duh. Și aici există suflete care sunt, într-un fel, oloage din naștere. Lor nu li s-a vestit niciodată o Evanghelie clară. Credința lor a înțeles, într-adevăr, pe Mântuitorul păcătoșilor, dar vestea glorioasă a harului lui Dumnezeu și a crucii lui Hristos le-a fost adusă amestecată și învelită cu atâtea învățături și legi omenești, încât au intrat în viață, ca să zicem așa, schilodite și șchiopătând încă de la naștere. Nefiind întăriți și rămânând prunci în ceea ce privește mântuirea lor, abia ajung să se bucure de bucuria de a fi desăvârșiți pentru totdeauna printr-o jertfă (Evrei 10.14). Ei sunt șchiopi din naștere; oscilând între teamă și speranță, nu pot intra cu îndrăzneală în Locul Preasfânt.

Am atras atenția mai devreme asupra diferenței dintre slăbiciune și șchiopătare. În Leviticul 21.18 și versetele următoare, șchiopătarea este descrisă ca o „*infirmitate*” care îl excludea pe cel afectat

de ea, chiar dacă era un fiu al lui Aaron, de anumite privilegii de binecuvântare. Prin naștere, el aparținea familiei sfinte a preoților și, prin harul lui Dumnezeu, avea voie să mănânce „pâinea Dumnezeului său din cele preasfinte și din cele sfinte”, însă, din cauza „infirmității” sale, nu avea voie să intre dincolo de „perdea” și nici să se apropie de „altar”. „Infirmitatea” sa nu-l excludea de la mâncare – de la participare –, ci îl excludea de la „apropierea” și „aducerea” jertfelor și a pâinii. Această prescripție a Vechiului Testament aruncă multă lumină asupra „infirmității” șchiopătării din punct de vedere spiritual.

Fiecare copil al lui Dumnezeu este, la fel ca fiii lui Aaron, încorporat în „preoția sfântă”, pentru a „aduce jertfe spirituale, plăcute lui Dumnezeu prin Isus Hristos” (1 Petru 2.5). Infirmitatea șchiopătării nu le poate anula apartenența la preoție (la fel cum nu a putut afecta relația de rudenie a fiilor lui Aaron). Ei sunt preoți prin naștere și au voie să mănânce din pâinea sfântă, și totuși, din cauza „infirmității” lor, pierd un privilegiu prețios, și anume slujba preotească de „a aduce” „jertfele spirituale”, jertfele de laudă și de închinare. Împovărați de o infirmitate, fiii lui Aaron nu aveau voie să intre dincolo de „perdea” și nici să se apropie „de altar”. Dumnezeu nu ar fi putut găsi plăcere în aceasta. „Infirmitățile” ne împiedică și pe noi să ne înfățișăm înaintea Tatălui ca închinători și să-I aducem închinarea și jertfele de laudă. În ciuda șchiopătării sale, Mefiboșet a avut voie, prin harul lui David, să mănânce la masa acestuia, dar infirmitatea sa l-a împiedicat să-i aducă lui David jertfa de mulțumire (2 Samuel 16.2,3; 19.24-30).

Oricât de bogat ar fi harul lui Dumnezeu față de cei șchiopi, pierderea lor este totuși mare. Nenorocitul olog din Faptele Apostolilor 3 a putut fi purtat de mâini iubitoare și pline de compasiune până la „Poarta Frumoasă”. Acolo îi vedea pe alții intrând cu îndrăzneală în locașul sfânt, în legătură cu marele preot și cu ceata sfântă a preoților — el nu putea intra — zăcea legat afară din cauza infirmității sale și aștepta micile vești care îi erau aduse *de cei care intrau* în templu și se bucurau de binecuvântarea deplină a Locului sfânt.

Indiferent sub ce formă s-ar manifesta „infirmitățile” – carnea nu are dreptul să intre în Locul sfânt. Dar cât de minunat este să-L cunoaștem pe El, Domnul nostru, ca Mare Preot și Mijlocitor, pe El, Cel care poate ajuta și vindeca pe cel olog! El a ridicat un scaun al harului pentru ajutorul nostru. Să ne apropiem cu îndrăzneală! (Evrei 4.16) El nu numai că ne eliberează de tot ceea ce ne leagă și ne ține prizonieri, ci ne eliberează și de toate îngrijorările, de toată suferința și de orice apăsare, astfel încât să intrăm cu îndrăzneală în Locul Preasfânt și ca inimile noastre, fericite în prezența Lui, să se reverse în închinare față de măreția și gloria iubirii Sale.

Domnul vrea ca cel șchiop să fie vindecat. El, care odinioară i-a vindecat pe toți șchiopii *care au venit la El*, îi vindecă și astăzi. Iar noi trebuie să fim uneltele Lui în acest sens. Cât de important este, așadar, să facem cărări drepte, pentru ca cel șchiop să fie vindecat! Dar, vai, unii șchiopi nu știu că sunt șchiopi! Ei sunt cei mai nefericiți dintre acești săraci, pentru că nu cer vindecare. Să nu obosim să netezim și să îndreptăm calea cu răbdare, pentru ca cel șchiop să dorească să fie vindecat!

Titlul original: „*Machet gerade Bahn ...!*”

Sursa: Handreichungen – Biblische Fragen und Antworten, pag. 97-101, Vol. 18, Anul 1933.